

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 471/2021
25.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић-Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сомбору, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 373/19 од 29.08.2019. године, у седници већа одржаној 25.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 373/19 од 29.08.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 373/19 од 29.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 298/18 од 09.01.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате, а одбијен је део тужбеног захтева преко досуђеног, па до траженог износа од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са припадајућом законском затезном каматом (ст.1, 2. и 3.). Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате (став 4. изреке).

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 373/19 од 29.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због битне повреде одредаба

парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18) прописано је да ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у стечајном поступку, који је отворен решењем Привредног суда у Сомбору Ст 45/2010 и још није окончан. Решавајући по приговору тужиоца ради убрзања поступка Привредни суд у Сомбору је правоснажним решењима усвојио приговор и утврдио да је повређено право тужиоца на суђење у разумном року у стечајном поступку Ст 45/2010. О праву тужиоца на новчано обештећење и висини обештећења судови су одлучили применом чл. 22., 26. и 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року, досудивши му новчано обештећење у износу од 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, док је у преосталом делу - за износ од још 2.600 евра у динарској противвредности, тужбени захтев тужиоца одбијен као превисоко постављен. У ревизији тужилац указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење. Међутим, у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је конкретна, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају, према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. и чл. 468. ст.1. и чл. 479. ст. 6. ЗПП у вези члана 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Тужба у овој парници поднета је 29.08.2018. године.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.), и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења

тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року ревизија није дозвољена, јер се ради о спору мале вредности, то је Врховни касациони суд одлучио као у другом ставу изреке, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић-Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић